

[Industriministeren]

Jeg vil gerne henvise til det foregående og blot tilføje, at den tolkning, hr. Jørgen Estrup har fremlagt her, ikke er korrekt.

Jørgen Estrup (RV):

Ministeren vil vel ikke bestride, at man gjorde sig stor umage for, at spørgsmålet om menneskerettigheder ikke kom frem til offentligheden. Man siger udtrykkeligt til pressen: Det her har sandelig ikke noget med politik at gøre. Det lyder næsten, som om ministeren deler det synspunkt, som jeg af og til kan høre i erhvervskredse: Nu skulle der nemlig gå politik i sagen.

Derfor kan jeg ikke lade være med at spørge ministeren: Hvad var formålet med ministerens rejse? Kan ministeren ikke se, at når man på regeringens vegne tager til Kina, men ikke tør fortælle pressen, at den danske regering er imod menneskerettighedernes manglende håndhævelse i Kina, så skaber man uklarhed, så skaber man en dobbeltbundet holdning? Og synes ministeren ikke, at man derfor måske skulle have overvejet at blive hjemme i stedet? Tror ministeren ikke, at danske erhvervsledere egentlig er bedst tjent med, at der er ro om denne her sag, i stedet for at ministeren absolut skal tage dem i hånden?

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Nej, det tror jeg ikke. Nej, det kan jeg ikke bekræfte.

Hvad angår rejsens formål, vil jeg henvise til den skriftlige rapport, som jeg har tilstillet de tre relevante folketingsudvalg.

Jørgen Estrup (RV):

Det er jo klare svar, og derfor vil jeg konstatere, at ministeren på regeringens vegne giver udtryk for en aldeles uklar holdning til menneskerettighederne i Kina. Der er intet, man kan forklare den undrende offentlighed om dette, andet end at ministeren i nogle fortrolige samtaler har givet udtryk for et eller andet.

Jeg synes samtidig, at ministeren eller regeringen nu burde gøre det klart, hvilken holdning man vil indtage: om man vil stå ved det, man har sagt nogle gange om menneskerettighederne i Kina, eller man siger: Dette her vil vi ikke snakke om, for det skader danske erhvervsinteresser.

Vi ved nu, at Udenrigsministeriet har planer om at sende sin topmand til Kina. Er det også tanken, at der ved et sådant besøg, der har halvofficiel karakter, ikke må siges noget, der eventuelt kunne komme ud til offentligheden, om, at man mener, at menneskerettighederne overtrædes i Kina? Har regeringen overhovedet en politik, som man vil være bekendt over for offentligheden på dette punkt?

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Ja, det har vi.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 561**6) Til trafikministeren af:****Arne Melchior (CD):**

»Vil ministeren oplyse nøjagtige årstal for, hvornår banegårdene i Århus, Ålborg, Odense, Randers, Kolding og Vejle bliver forsynet med elevatorer til handicappede og gangbesværede?«

Skriftlig begrundelse

Det tilsvarende spørgsmål stillede jeg til skriftlig besvarelse den 19. februar 1992 (spm. nr. S 512), og ministeren besvarede det den 4. marts 1992.

Besvarelsen er summarisk og oplyser kun, at disse elevatorer »forventes« etableret inden udgangen af 1995. Dette svar må forekomme aldeles utilfredsstillende.

For det første må der vel efter mange års overvejelser være lagt en mere detaljeret plan. For det andet er det fuldstændig utåleligt, at man bliver ved med at lade de handicappede blandt sine kunder vente og vente og vente. Efter spørgerens opfattelse har de et krav på at blive betjent ordentligt.

Derfor anmoder jeg nu ministeren om at fyre op under DSB og få oplyst de nøjagtige terminer for den arbejdsplan, der givetvis må foreligge.

Trafikministeren (Ikast):

Jeg kan meddele, at DSB har oplyst følgende tidsplan for etablering af elevatorer på de nævnte stationer: Vejle ultimo 1992, Randers primo 1993, Århus primo 1994, Odense medio